

ความต้องการสวัสดิการสังคมของผู้พิการในตำบลลำใหม่ อำเภอเมือง จังหวัดยะลา Social Welfare Needs of Disabled People in LamMai Sub district, Mueang, Yala

อรรษรรม ดารอแม^{1*}, ฟิตรี เจ๊ะและ¹, อุสมาน มะลีละ¹ และปพน บุชยมาลย์²

Akhram Daromae^{1*}, Fitree Chelaeh¹, Usman Maleeleh¹ and Papon Budsayamarn

¹ นักศึกษาปริญญาตรี, หลักสูตรรัฐประศาสนศาสตร์, คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์, มหาวิทยาลัยราชภัฏยะลา

¹ Bachelor student, Public Administration Program, Faculty of Humanities and Social Sciences, Yala Rajabhat University

² อาจารย์, หลักสูตรรัฐประศาสนศาสตร์, คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์, มหาวิทยาลัยราชภัฏยะลา

² Lecturer Dr., Public Administration Program, Faculty of Humanities and Social Sciences, Yala Rajabhat University

*Corresponding author, E-mail: 406307012@yru.ac.th

บทคัดย่อ

การวิจัยเรื่องความต้องการสวัสดิการสังคมของผู้พิการในตำบลลำใหม่ อำเภอเมือง จังหวัดยะลา มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) เพื่อศึกษาระดับความต้องการสวัสดิการทางสังคมของผู้พิการในตำบลลำใหม่ อำเภอเมือง จังหวัดยะลา 2) เพื่อศึกษาปัญหาและอุปสรรคในการจัดการสวัสดิการทางสังคมของผู้พิการในตำบลลำใหม่ อำเภอเมือง จังหวัดยะลา และ 3) เพื่อเสนอแนะแนวทางในการจัดการสวัสดิการทางสังคมของผู้พิการในตำบลลำใหม่ อำเภอเมือง จังหวัดยะลา โดยกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ ผู้พิการที่อาศัยอยู่ใน ตำบลลำใหม่ จำนวนทั้งสิ้น 112 คน ได้มาจากการหาจำนวนกลุ่มตัวอย่างตามสูตรของ Taro Yamane และใช้วิธีการสุ่มกลุ่มตัวอย่างแบบแบ่งชั้น (Stratified Sample Sampling) เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือ แบบสอบถามและแบบสัมภาษณ์ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่สถิติเชิงพรรณนา ได้แก่ ค่าร้อยละ ค่าความถี่ ค่าเฉลี่ยเลขคณิต ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน สำหรับการทดสอบสมมติฐานใช้สถิติ T-test และ One-Way ANOVA

ผลการวิจัยพบว่า 1) ผู้พิการในตำบลลำใหม่ อำเภอเมือง จังหวัดยะลา มีความต้องการสวัสดิการทางสังคมอยู่ในระดับสูงสุด โดยมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.57 ซึ่งเมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ด้านการแพทย์และสาธารณสุข อยู่ในระดับสูงสุด ด้านความปลอดภัยในชีวิต อยู่ในระดับที่สอง ด้านการศึกษา อยู่ในระดับที่สาม ด้านนันทนาการ อยู่ในระดับที่สี่ และด้านที่อยู่อาศัยอยู่ในระดับสุดท้าย 2) ปัญหาและอุปสรรคในการจัดการสวัสดิการสำหรับผู้พิการในตำบล ลำใหม่ อำเภอเมือง จังหวัดยะลา คือ งบประมาณไม่เพียงพอ และการไม่ได้รับสวัสดิการที่ไม่ทั่วถึงของผู้พิการ 3) จากการทดสอบสมมติฐานความต้องการ

สวัสดิการทางสังคมของผู้พิการในตำบลลำใหม่ อำเภอเมือง จังหวัดยะลา พบว่าผู้พิการที่มี เพศ อายุ สภาพสมรรถนะ ระดับการศึกษา อาชีพ และรายได้ที่แตกต่างกันมีความต้องการสวัสดิการของผู้พิการที่ไม่แตกต่างกัน แต่ผู้พิการที่มีประเภทการพิการที่แตกต่างกันมีความต้องการสวัสดิการสังคมของผู้พิการที่แตกต่างกัน

คำสำคัญ: ความต้องการ, สวัสดิการทางสังคม, ผู้พิการ

Abstract

This research study on Social Welfare Needs of Disabled People in LamMai Sub district, Mueang, Yala aims to: 1) to study the level of social welfare needs of disabled people in LamMai Sub district, Mueang, Yala. 2) To study the problems and obstacles in social welfare management of the disabled people in LamMai Sub district, Mueang, Yala. 3) To suggest guidelines for social welfare management of disabled people in LamMai Sub district, Mueang, Yala. The sampling group used in this research was 112 disabled people living in LamMai Sub district. The sampling group are obtained by Taro Yamane's formula and using the Stratified Sample Sampling method. The research tools were questionnaires and interviews, the statistics used to analyze the data were descriptive statistics such as percentage, frequency, arithmetic mean and standard deviation, for hypothesis testing, T-test and One-Way ANOVA were used.

The results showed that 1) disabled people in LamMai Sub district, Mueang, Yala had the highest level of need for social well-being with an average of 4.57. When considering each aspect, it was found that medical and public health were at the highest level, life safety was at the second level, education at the third level, recreation at the fourth level, and housing at the last level. 2) Problems and obstacles in the provision of welfare for disabled people in LamMai Sub districts, Mueang, Yala were insufficient budget and inaccessibility to disabled. 3) From the hypothesis test, social welfare needs of disabled people in LamMai Sub district, Mueang, Yala; it was found that disabled people with different gender, age, marital status, educational level, occupation and income had no different needs for the well-being of disabled people. However, disabled people with different types of disability had different disability social welfare needs.

Keywords: Needs, Social welfare, Disabled people

บทนำ

ปัจจุบันประเทศไทยมี "ผู้พิการ" อยู่ 2,076,313 คน โดยเป็นผู้ชายมากกว่าผู้หญิง ซึ่งเป็นผู้ชาย 1,083,556 คน หรือคิดเป็น 52.21% และผู้หญิง 992,757 คน หรือคิดเป็น 47.79% หากแยกตามพื้นที่ ผู้พิการส่วนใหญ่อยู่ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือราว 829,170 คน หรือคิดเป็น 39.93% รองลงมาเป็นภาคเหนือ 22.01% ภาคกลาง 20.82% ภาคใต้ 12.30% และกรุงเทพฯ 4.64% โดยผู้พิการส่วนใหญ่กว่า 1.1 ล้านคน เป็นผู้สูงอายุที่มีอายุ 60 ปีขึ้นไป รองลงมาคือ วัยทำงาน อายุ 15-59 ปี ซึ่งทั้งสองกลุ่มนี้มีความพิการทางการเคลื่อนไหวหรือทางร่างกายมากที่สุด ส่วนผู้พิการที่อยู่ในวัยแรกเกิด จนถึงอายุ 21 ปี มีสัดส่วนของการพิการทางสติปัญญามากที่สุด ขณะที่ในแง่ของการศึกษา พบว่าจากจำนวน 2 ล้านคน กว่า 1.5 ล้านคน เป็นผู้พิการที่ได้รับการศึกษา แต่ในจำนวนนั้นก็มีส่วนน้อยกว่า 61.70% ของจำนวนคนพิการทั้งหมด หรือราว 1.28 ล้านคนนั้น ที่จบการศึกษาในชั้นประถมศึกษาเท่านั้น (กรมส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ, 2564)

ในรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. 2550 ได้กำหนดให้มีบทบัญญัติเพื่อคุ้มครองสิทธิคนพิการ โดยเฉพาะอย่างยิ่งความมาตรา 30 กำหนดให้การเลือกปฏิบัติโดยไม่เป็นธรรมต่อบุคคล เพราะเหตุแห่งความแตกต่างในเรื่องความพิการจะกระทำได้ และมาตรา 54 กำหนดให้คนพิการมีสิทธิเข้าถึงและใช้ประโยชน์จากสวัสดิการ สิ่งอำนวยความสะดวกอันเป็นสาธารณะและความช่วยเหลือที่เหมาะสมจากรัฐรวมทั้งบุคคลวิกลจริตย่อมได้รับความช่วยเหลือที่เหมาะสมจากรัฐ และมาตรา 80 (รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย, 2550)

ในพื้นที่ตำบลลำใหม่ อำเภอเมือง จังหวัดยะลา มีจำนวนประชากรผู้พิการ 156 คน โดยแบ่งเป็นผู้พิการรายเดิม 148 คน รายใหม่ 8 คน ตามบัญชีรายชื่อผู้มีสิทธิรับเงินเบี้ยยังชีพคนพิการขององค์การบริหารส่วนตำบลลำใหม่ อำเภอเมือง จังหวัดยะลา ประจำปีงบประมาณ พ.ศ. 2566 (องค์การบริหารส่วนตำบลลำใหม่, 2566)

ดังนั้น ผู้พิการเหล่านี้จำเป็นต้องได้รับสวัสดิการทางสังคมที่จำเป็นสำหรับการดำรงชีวิตและเพื่อคุณภาพชีวิตที่ดีเทียบเท่ากับคนปกติ ดังนั้นแล้วถือเป็นสิ่งที่ท้าทายให้กับองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ซึ่งมีภารกิจหลักในการดูแลผู้พิการในพื้นที่ของตนเอง ถึงแม้ว่าจังหวัดยะลาจะมีความพร้อมในการจัดสวัสดิการสังคมสำหรับผู้พิการ แต่ในสภาพความเป็นจริงยังมีปัญหาและอุปสรรคภายใต้สภาวะจำกัดในด้านต่าง ๆ ซึ่งอาจไม่ครอบคลุมและไม่สามารถเข้าถึงการบริการตรงตามความต้องการ อาจมีสาเหตุเพราะคนพิการส่วนใหญ่มีฐานะยากจนและมีข้อจำกัดทางด้านร่างกาย ทำให้การเข้าถึงสิทธิและความต้องการจึงมีความยากลำบาก โดยเฉพาะการจัดทำประชาคมทำแผนเพื่อเสนอปัญหาและความต้องการคนพิการ การไม่กล้าแสดงความคิดเห็น ดังนั้นการจัดสวัสดิการสังคมสำหรับผู้พิการจำเป็นต้องอาศัยข้อมูลความต้องการรวมถึงปัญหาและอุปสรรค ในการรับสวัสดิการทางสังคมของผู้พิการโดยตรง

จากปัญหาข้างต้นผู้วิจัยได้เล็งเห็นปัญหาของการจัดสวัสดิการสังคมสำหรับผู้พิการ ทำให้ผู้วิจัยสนใจที่จะศึกษาความต้องการสวัสดิการทางสังคมของผู้พิการ โดยจะศึกษากับผู้พิการในตำบลลำใหม่

อำเภอเมืองจังหวัดยะลา ซึ่งผลการวิจัยครั้งนี้จะทำให้ทราบว่าผู้พิการมีความต้องการสวัสดิการสังคมมากน้อยเพียงใด และยังทำให้ทราบถึงปัญหาและอุปสรรคในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับการเข้าถึงสวัสดิการต่าง ๆ ของผู้พิการ และท้ายที่สุดแล้วงานวิจัยนี้จะนำมาซึ่งแนวทางในการจัดสวัสดิการให้แก่ผู้พิการที่มีประสิทธิภาพและตรงกับความต้องการของผู้พิการ

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

- 1 เพื่อศึกษาระดับความต้องการสวัสดิการทางสังคมของผู้พิการในตำบลลำใหม่ อำเภอเมืองจังหวัดยะลา
- 2 เพื่อศึกษาปัญหาและอุปสรรคในการจัดการสวัสดิการทางสังคมของผู้พิการในตำบลลำใหม่ อำเภอเมือง จังหวัดยะลา
- 3 เพื่อเสนอแนะแนวทางในการจัดการสวัสดิการทางสังคมของผู้พิการในตำบลลำใหม่ อำเภอเมือง จังหวัดยะลา

แนวคิด ทฤษฎี กรอบแนวคิด

แนวคิดเกี่ยวกับผู้พิการ

ก่อนปี พ.ศ. 2534 แนวคิดเกี่ยวกับคนพิการของสังคมไทยมีทัศนะว่าคนพิการจำเป็นที่จะต้องได้รับการสงเคราะห์เลี้ยงดูให้มีชีวิตรอดด้วยความเมตตาสงสารตามหลักมนุษยธรรม โดยไม่ได้ให้ความสำคัญกับการป้องกันหรือฟื้นฟูให้สามารถดำรงชีวิตในสังคมได้เฉกเช่นบุคคลทั่วไปในสังคม จนกระทั่งมีการประกาศใช้พระราชบัญญัติการฟื้นฟูสมรรถภาพคนพิการ พ.ศ. 2534 จึงเริ่มให้ความสำคัญกับการฟื้นฟูสมรรถภาพทั้งด้านการแพทย์การศึกษา การฝึกอาชีพและมีงานทำรวมถึงการ เข้าไปมีส่วนร่วมทางสังคม ตามกฎหมายฉบับนี้ให้ความหมายของ“คนพิการ”ว่าเป็นคนที่มีความผิดปกติหรือบกพร่อง ทางร่างกาย ทางสติปัญญา หรือทางจิตใจ หรือกล่าวอีกนัยหนึ่งคือการเน้นไปที่ความพิการของปัจเจกบุคคล และพยายามแก้ไข้ปัญหาของแต่ละคน ดังนี้

1. หลักเกณฑ์กำหนดความพิการทางการเห็น ได้แก่ ตาบอด หมายถึง การที่บุคคลมีข้อจำกัด ในการปฏิบัติกิจกรรมในชีวิตประจำวัน หรือ การเข้าไปมีส่วนร่วมในกิจกรรมทางสังคม ซึ่งเป็นผลมาจากการมีความบกพร่องในการเห็น เมื่อ ตรวจวัดการเห็นของสายตาข้างที่ดีกว่าเมื่อใช้แว่นสายตาธรรมดาแล้ว
2. หลักเกณฑ์กำหนดความพิการทางการได้ยินหรือสื่อความหมาย ได้แก่ หูหนวก หมายถึง การที่บุคคลมีข้อจำกัดในการปฏิบัติกิจกรรมในชีวิตประจำวัน หรือการเข้าไปมีส่วนร่วมในกิจกรรมทางสังคม ซึ่งเป็นผลมาจากการมีความบกพร่องในการได้ยิน
3. หลักเกณฑ์กำหนดความพิการทางการเคลื่อนไหวหรือทางร่างกาย ได้แก่ ความพิการทางการเคลื่อนไหว หมายถึง การที่บุคคลมีข้อจำกัดในการปฏิบัติกิจกรรม ในชีวิตประจำวันหรือการเข้าไป

มีส่วนร่วมในกิจกรรมทางสังคม ซึ่งเป็นผลมาจากการมีความบกพร่อง หรือการสูญเสียความสามารถของอวัยวะในการเคลื่อนไหว ได้แก่ มือ เท้า แขน ขา อาจมาจากสาเหตุ อัมพาต แขน ขา อ่อนแรง แขน ขาขาด หรือภาวะเจ็บป่วยเรื้อรังจนมีผลกระทบต่อการทำงาน

สาเหตุของความพิการ ภัทรพร อ่อนไว (2548) ได้จำแนกสาเหตุของความพิการออกเป็น 8 ประเภท ดังนี้

1. ความพิการแต่กำเนิด จากองค์ประกอบภายใน ได้แก่ ความผิดปกติของโครโมโซมเพศ ความผิดปกติโดยมีการเพิ่มของโครโมโซม ภาวะผิดปกติของรบบฮอร์โมนในมารดาและจาก องค์ประกอบภายนอก
2. ความพิการที่เกิดจากโรคติดต่อ ได้แก่ กามโรค ซิฟิลิส และโรคเรื้อน
3. ความพิการจากภาวะทุพโภชนาการในเด็ก เช่น ขาดวิตามินดีการขาดโปรตีน
4. ความพิการจากโรคจิตชนิดต่าง ๆ
5. โรคพิษสุราเรื้อรัง และติดยาเสพติดต่าง ๆ
6. ภัยอันตรายต่าง ๆ และการบาดเจ็บ
7. ความพิการจากโรคที่ไม่ติดต่อ ได้แก่ โรกระบบการเคลื่อนไหว โรคปอด หูหนวก หูตึง และโรคอื่น ๆ เช่น ลมชัก และโรคมะเร็ง

8. ความพิการจากสาเหตุอื่น ๆ ได้แก่ สิ่งแวดล้อม การรักษาพยาบาลที่ไม่ถูกต้อง

แนวคิดเกี่ยวกับการจัดสวัสดิการสังคม

การจัดสวัสดิการสังคมของไทยในปัจจุบันได้คำนึงถึงหลักการที่สอดคล้องกับความเป็นสากล โลก โดย ระพีพรรณ คำหอม (2549: 25) กล่าวว่า หลักการของสวัสดิการสังคมไทย ที่สำคัญ ได้แก่

1. สิทธิมนุษยชน (Human Rights) สารสำคัญของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. 2540 ได้กำหนดถึง สิทธิของบุคคล สิทธิของเด็ก สตรี คนชรา และผู้พิการทุพพลภาพ ที่เน้นให้มีการพิทักษ์ปกป้องคุ้มครอง สิทธิของกลุ่มเป้าหมายดังกล่าวโดยเฉพาะบริการพื้นฐานที่ประชาชนไทยควรจะได้รับ เช่น บริการการศึกษาภาคบังคับ บริการประกันสุขภาพจากโครงการ 30 บาทรักษาทุกโรค

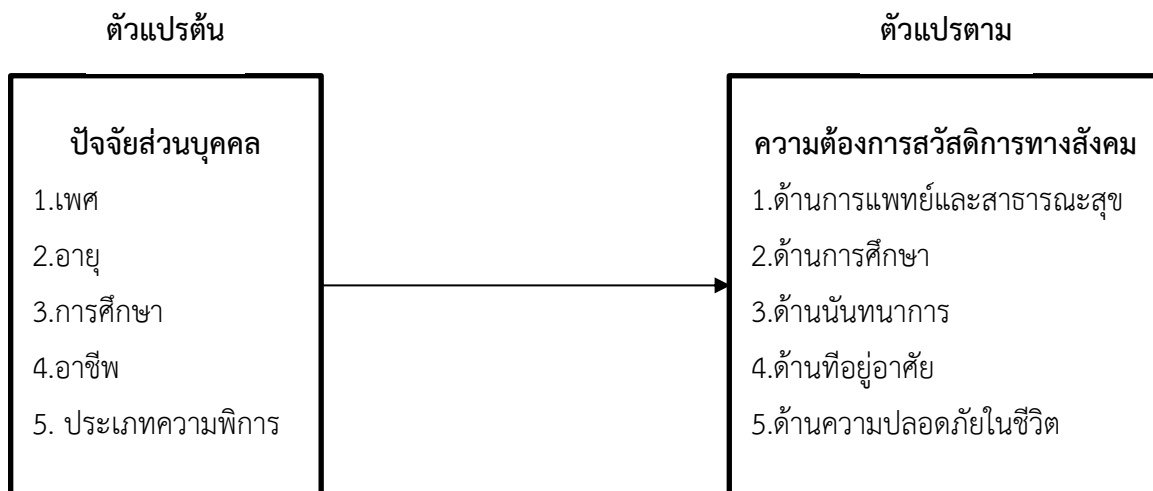
2. ความต้องการขั้นพื้นฐาน (Basic Needs) ประชาชนทุกคนควรได้รับบริการ สวัสดิการสังคมขั้นพื้นฐานจากรัฐ บริการที่มุ่งตอบสนองปัญหา และความต้องการของคนในสังคมโดยทั่วไป บริการพื้นฐานมักจะถือเป็นบริการขั้นต่ำสุด (Minimum Needs) ที่รัฐต้องจัดให้กับคนในสังคม เช่น การศึกษาภาคบังคับ บริการสุขภาพอนามัยของรัฐ เป็นต้น ซึ่งรัฐได้กำหนดให้มีเครื่องชี้วัดถึงความจำเป็นพื้นฐาน (จปฐ.) เพื่อให้สามารถตอบสนองกับปัญหา และความต้องการของคนในสังคมได้ในระดับหนึ่ง

ขอบเขตของงานสวัสดิการสังคม

ระพีพรรณ คำหอม (2549) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบของงานสวัสดิการสังคม โดยทั่วไปมีองค์ประกอบของงานสวัสดิการสังคมในลักษณะกว้างแบ่งเป็น 7 ด้าน ได้แก่ การศึกษา สุขภาพอนามัย ที่อยู่อาศัย การทำงานและการมีรายได้ ความมั่นคงทางสังคม บริการสังคม นันทนาการ

กรอบแนวคิดการวิจัย

กรอบแนวคิดในการวิจัยครั้งนี้เรื่องความต้องการสวัสดิการทางสังคมของผู้พิการใน ตำบลลำใหม่ อำเภอเมือง จังหวัดยะลา

ภาพที่ 1 กรอบแนวคิดการวิจัย

วิธีดำเนินการวิจัย

1. การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยแบบผสมผสาน (Mixed Method) โดยการวิจัยเชิงปริมาณมีเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล คือ แบบสอบถามเพื่อสอบถามความต้องการสวัสดิการทางสังคมของผู้ พิการ และการวิจัยเชิงคุณภาพจะใช้ในการศึกษาข้อมูลจากเอกสารที่เกี่ยวข้อง เพื่อให้ได้ข้อมูลเกี่ยวกับสวัสดิการทางสังคมของผู้พิการและการสัมภาษณ์เชิงลึกกับผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้อง ในการจัดสวัสดิการทางสังคมให้แก่ผู้พิการในตำบลลำใหม่ อำเภอเมือง จังหวัดยะลา เพื่อให้ได้มาซึ่งข้อมูลปัญหาและอุปสรรคในการจัดสวัสดิการสำหรับผู้พิการ

2. ประชากรที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ คือ กลุ่มตัวอย่างเชิงปริมาณ ผู้พิการที่อาศัยอยู่ในเขตตำบลลำใหม่ อำเภอเมือง จังหวัดยะลา จำนวน 156 คน ได้แก่ หมู่ที่ 1 จำนวน 43 คน หมู่ที่ 2 จำนวน 15 คน หมู่ที่ 3 จำนวน 32 คน หมู่ที่ 4 จำนวน 25 คน หมู่ที่ 5 จำนวน 10 คน หมู่ที่ 6 จำนวน 25 คน หมู่ที่ 7 จำนวน 6 คน โดยใช้วิธีการหาจำนวนกลุ่มตัวอย่างตามสูตร ของ Taro Yamane และสุ่มกลุ่มตัวอย่างแบบแบ่งชั้น (Stratified Random Sampling) ทำให้มีจำนวนกลุ่มตัวอย่างทั้งสิ้น 112 คน กลุ่มตัวอย่างเชิงคุณภาพ จำนวน 10 คน เพื่อทำการสัมภาษณ์เชิงลึก (In-Depth Interview) โดยการสุ่มตัวอย่างโดยไม่ใช้ทฤษฎีความน่าจะเป็น (Non-probability Selection Sampling) โดยใช้วิธีการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Selection)

3. เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ คือ

3.1 แบบสอบถาม ซึ่งแบ่งได้ทั้งหมด 2 ส่วน โดยคำถามส่วนที่ 2 เป็นคำถามเกี่ยวกับความคิดเห็น โดยใช้เกณฑ์การให้คะแนนแบบมาตราส่วนประมาณค่า ตามวิธีของลิเกิร์ต (Likert Scale) ผู้วิจัยจึงได้กำหนดมาตราส่วนประมาณค่าของแบบสอบถามเป็น 5 ลำดับ ดังนี้

ค่าเฉลี่ย 1.00 – 1.80 หมายถึง ความต้องการอยู่ในระดับน้อยที่สุด

ค่าเฉลี่ย 1.81 – 2.60 หมายถึง ความต้องการอยู่ในระดับน้อย

ค่าเฉลี่ย 2.61 – 3.40 หมายถึง ความต้องการอยู่ในระดับปานกลาง

ค่าเฉลี่ย 3.41 – 4.20 หมายถึง ความต้องการอยู่ในระดับมาก

ค่าเฉลี่ย 4.21 – 5.00 หมายถึง ความต้องการอยู่ในระดับมากที่สุด

3.2 แบบสัมภาษณ์ โดยเนื้อหาในการสัมภาษณ์ โดยคำถามในการสัมภาษณ์ คือ ปัญหาและอุปสรรคในการจัดสวัสดิการสำหรับผู้พิการ มีอะไรบ้าง และสวัสดิการทางสังคมอะไรบ้างที่ผู้พิการต้องการ

4. การทดสอบเครื่องมือ ผู้วิจัยมีวิธีการทดสอบเครื่องมือ ดังนี้

4.1 แบบสอบถาม ผู้วิจัยนำแบบสอบถามที่สร้างเสร็จแล้วเสนออาจารย์ที่ปรึกษาและผู้ทรงคุณวุฒิ ตรวจสอบแก้ไขเพื่อความถูกต้องและตรงตามเนื้อหา (Content validity) นำแบบสอบถามไปทดลองใช้ (Try out) เพื่อหาความเชื่อมั่นกับประชากร ที่มีใช้กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 30 คน แล้วนำมาคำนวณหาค่าความเชื่อมั่นโดยวิธีหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (alpha coefficient) โดยวิธีครอนบาค ซึ่งได้ค่าดังนี้ แบบสอบถามเกี่ยวกับความต้องการสวัสดิการทางสังคมของผู้พิการ มีค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (α) = .856 ซึ่งถือว่ามีค่าความเชื่อมั่นอยู่ในระดับสูง

4.2 แบบสัมภาษณ์ ผู้วิจัยนำข้อคำถามในการสัมภาษณ์เสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษาและผู้ทรงคุณวุฒิ 3 ท่าน เพื่อทำการตรวจสอบหาความเที่ยงตรงของเนื้อหาและความเที่ยงตรงของแบบสัมภาษณ์และปรับปรุงแก้ไขอีกครั้งก่อนนำไปใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

5. การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

5.1 ข้อมูลเชิงปริมาณ ผู้วิจัยเลือกใช้สถิติ ดังนี้ 1) สถิติเชิงพรรณนา (Descriptive Statistics) ได้แก่ ค่าร้อยละ (Percentage) ค่าความถี่ (Frequency) ค่าเฉลี่ยเลขคณิต (Mean) ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) 2) สำหรับสถิติที่ใช้ในการทดสอบสมมติฐาน คือ T-Test และ One-Way ANOVA สำหรับค่านัยสำคัญทางสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลในครั้งนี้ กำหนดไว้ที่ระดับ 0.05

5.2 ข้อมูลเชิงคุณภาพ ผู้วิจัยได้ใช้วิธีการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงอุปนัยหรือเชิงตรรกะ (inductive analysis) ซึ่งเป็นการตีความสร้างข้อสรุปข้อมูลจากการสัมภาษณ์ที่ได้ทำการบันทึกไว้

ผลการวิจัย

การวิจัยเรื่องความต้องการสวัสดิการสังคมของผู้พิการในตำบลลำใหม่ อำเภอเมือง จังหวัดยะลา มีผลการวิจัย ดังนี้

1. ระดับความต้องการสวัสดิการสังคมของผู้พิการในตำบลลำใหม่ อำเภอเมือง จังหวัดยะลา

ตารางที่ 1 ผลการวิจัยระดับความต้องการสวัสดิการสังคมของผู้พิการในตำบลลำใหม่ อำเภอเมือง จังหวัดยะลา

ความต้องการสวัสดิการทางสังคมของผู้พิการ ในตำบลลำใหม่ อำเภอเมือง จังหวัดยะลา	\bar{X}	S.D.	แปลผล
ด้านการแพทย์และสาธารณสุข	4.57	.376	สูงมาก
ด้านการศึกษา	4.17	.464	สูง
ด้านนันทนาการ	4.03	.569	สูง
ด้านที่อยู่อาศัย	4.00	.572	สูง
ด้านความปลอดภัยในชีวิต	4.32	.398	สูงมาก
ความต้องการสวัสดิการทางสังคมของผู้พิการ รวม	4.22	.238	สูงมาก

จากตารางที่ 1 ผลการวิจัยระดับความต้องการได้รับการจัดสวัสดิการสังคมสำหรับผู้พิการ ตำบลลำใหม่ อำเภอเมือง จังหวัดยะลา พบว่า ผู้พิการสวัสดิการทางสังคมอยู่ในระดับสูงมาก โดยมีค่า \bar{X} เท่ากับ 4.22 และค่า S.D. เท่ากับ .238 โดยด้านการแพทย์และสาธารณสุข อยู่ในลำดับสูงสุด โดยมีค่า \bar{X} เท่ากับ 4.57 และค่า S.D. เท่ากับ .376 ด้านความปลอดภัยในชีวิตอยู่ในลำดับที่สอง โดยมีค่า \bar{X} เท่ากับ 4.32 และค่า S.D. เท่ากับ .398 ด้าน การศึกษาอยู่ในลำดับที่สาม โดยมีค่า \bar{X} เท่ากับ 4.17 และค่า S.D. เท่ากับ .464 ด้านนันทนาการ อยู่ในลำดับที่สี่ โดยมีค่า \bar{X} เท่ากับ 4.03 และค่า S.D. เท่ากับ .569 และด้านที่อยู่อาศัยอยู่ในลำดับสุดท้าย โดยมีค่า \bar{X} เท่ากับ 4.00 และค่า S.D. เท่ากับ .572

2. ปัญหาและอุปสรรคในการจัดการสวัสดิการทางสังคมของผู้พิการในตำบลลำใหม่ อำเภอเมือง จังหวัดยะลา

งบประมาณไม่เพียงพอ จำนวนเจ้าหน้าที่ที่ปฏิบัติงานในด้านการบริการสวัสดิการผู้พิการมีน้อย และผู้พิการที่ติดเตียงยังไม่มีบัตรผู้พิการจึงเป็นปัญหาสำหรับผู้พิการในตำบลลำใหม่ อำเภอเมือง จังหวัดยะลา

3. การเปรียบเทียบความต้องการสวัสดิการทางสังคมของผู้พิการจำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคล
ตารางที่ 2 การเปรียบเทียบความต้องการสวัสดิการทางด้านสังคมของผู้พิการในตำบลลำใหม่ อำเภอเมือง
จังหวัดยะลา จำแนกตามเพศ

ข้อมูลส่วนบุคคล	n	\bar{x}	S.D.	t	P-Value
ชาย	61	4.21	.233	-.632	.529
หญิง	51	4.24	.246		

*มีนัยสำคัญที่ระดับ .05

จากตารางที่ 2 แสดงให้เห็นว่า ผู้พิการที่มีเพศที่แตกต่างกันมีความต้องการสวัสดิการที่ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05

ตารางที่ 3 การเปรียบเทียบความต้องการสวัสดิการทางสังคมของผู้พิการของผู้พิการใน ตำบลลำใหม่
อำเภอเมือง จังหวัดยะลา จำแนกตามอายุ

ข้อมูลทั่วไปส่วนบุคคล	แหล่งความแปรปรวน	DF	SS	MS	F	P-Value
อายุ	ระหว่างกลุ่ม	5	.438	.088	1.576	.173
	ภายในกลุ่ม	106	5.897	.056		
	รวม	111	6.335			

*มีนัยสำคัญที่ระดับ .05

จากตารางที่ 3 แสดงให้เห็นว่า ผู้พิการที่มีอายุที่แตกต่างกันมีความต้องการสวัสดิการที่ไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05

ตารางที่ 4 การเปรียบเทียบความคิดเห็นที่เกี่ยวกับความต้องการได้รับการจัดสวัสดิการของผู้พิการ
ในตำบลลำใหม่ อำเภอเมือง จังหวัดยะลา จำแนกตามระดับการศึกษา

ข้อมูลทั่วไปส่วนบุคคล	แหล่งความแปรปรวน	DF	SS	MS	F	P-Value
ระดับการศึกษา	ระหว่างกลุ่ม	4	.094	.023	.402	.807
	ภายในกลุ่ม	107	6.241	.058		
	รวม	111	6.335			

*มีนัยสำคัญที่ระดับ .05

จากตารางที่ 4 แสดงให้เห็นว่าผู้พิการที่มีระดับการศึกษาที่แตกต่างกัน มีความต้องการสวัสดิการที่ไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05

ตารางที่ 5 การเปรียบเทียบความคิดเห็นที่เกี่ยวกับความต้องการได้รับการจัดสวัสดิการของผู้พิการ
ในตำบลลำใหม่ อำเภอเมือง จังหวัดยะลา จำแนกตามอาชีพ

ข้อมูลทั่วไปส่วนบุคคล	แหล่งความแปรปรวน	DF	SS	MS	F	P-Value
อาชีพ	ระหว่างกลุ่ม	3	.144	.048	.840	.475
	ภายในกลุ่ม	108	6.191	.057		
	รวม	111	6.335			

*มีนัยสำคัญที่ระดับ .05

จากตารางที่ 5 แสดงให้เห็นว่าผู้พิการที่มีอาชีพที่แตกต่างกันมีความต้องการสวัสดิการที่ไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05

ตารางที่ 6 การเปรียบเทียบความคิดเห็นที่เกี่ยวกับความต้องการได้รับการจัดสวัสดิการของผู้พิการ
ในตำบลลำใหม่ อำเภอเมือง จังหวัดยะลา จำแนกตามประเภทความพิการ

ข้อมูลทั่วไปส่วนบุคคล	แหล่งความแปรปรวน	DF	SS	MS	F	P-Value
ประเภทความพิการ	ระหว่างกลุ่ม	6	.755	.126	2.367	.035
	ภายในกลุ่ม	105	5.558	.053		
	รวม	111	6.335			

*มีนัยสำคัญที่ระดับ .05

จากตารางที่ 6 แสดงให้เห็นว่า ผู้พิการที่มีความพิการแตกต่างกัน มีความต้องการสวัสดิการที่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 จึงได้ทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่ โดยใช้ LSD ปรากฏผลดังนี้

ผู้พิการทางการมองเห็นมีความต้องการสวัสดิการทางสังคมของผู้พิการแตกต่างจากพิการทางสติปัญญา พิการทางการได้ยินหรือสื่อความหมายมีความต้องการสวัสดิการทางสังคมของผู้พิการแตกต่างจากพิการทางการเคลื่อนไหวหรือทางร่างกายและพิการทางจิตใจหรือพฤติกรรม/พิการทางสติปัญญา พิการทางการเคลื่อนไหวหรือทางร่างกายมีความต้องการสวัสดิการทางสังคมของผู้พิการแตกต่างจากพิการทางสติปัญญา พิการทางสติปัญญามีความต้องการสวัสดิการทางสังคมของผู้พิการแตกต่างจากพิการทางการได้ยินหรือสื่อความหมาย

สรุปและอภิปรายผล

1. ระดับความต้องการสวัสดิการสังคมของผู้พิการในตำบลลำใหม่ อำเภอเมือง จังหวัดยะลา

1.1 ด้านการแพทย์และสาธารณสุข เป็นความคิดเห็นเกี่ยวกับความต้องการสวัสดิการสังคมของผู้พิการในตำบลลำใหม่ อำเภอเมือง จังหวัดยะลา ที่อยู่ในลำดับที่หนึ่ง (ระดับสูงมาก) สามารถอภิปรายผลได้ว่า ผู้พิการที่ยากจนลำบากต้องการได้รับการรักษาโดยไม่ต้องเสียค่าใช้จ่ายใด ๆ ในยามที่ผู้

พิการต้องไปรับการรักษาในโรงพยาบาล อนามัยหมู่บ้าน ก็อยากได้ความสะดวกสบายในการเปิดให้สถานบริการของรัฐและเอกชนต่าง ๆ ได้มีส่วนร่วมในการจัดบริการให้คำปรึกษาในด้านการรักษา โดยการเปิดช่องทางพิเศษให้กับผู้พิการในโรงพยาบาล หรือ อนามัยหมู่บ้าน เพื่อความรวดเร็วในการรักษา การเป็นอยู่ การดูแลตัวเองเมื่อไม่มีใครดูแลแก่ผู้พิการ ซึ่งผลการวิจัยครั้งนี้สอดคล้องกับทฤษฎี ไตรบารุง เอื้อง (2550) พบว่า ต้องการให้มีแพทย์หรือเจ้าหน้าที่ทางการแพทย์คอย ตรวจสอบสุขภาพ และเยี่ยมบ้านคนพิการเป็นประจำทุกเดือน ควรจัดให้มีศูนย์บริการทางการแพทย์สำหรับคนพิการใน ชุมชน รักษาพยาบาลในสถานพยาบาลของรัฐทุกแห่งโดยไม่เสียค่าใช้จ่าย

1.2 ด้านความปลอดภัยในชีวิต เป็นความคิดเห็นเกี่ยวกับความต้องการสวัสดิการสังคมของผู้พิการในตำบลลำใหม่ อำเภอเมือง จังหวัดยะลา ที่อยู่ในลำดับที่สอง (ระดับสูงมาก) สามารถอภิปรายผลได้ว่า ความต้องการของผู้พิการจากรัฐให้มาช่วยเหลือ ในด้านของความปลอดภัยในชีวิต และจากผู้ที่มาแสวงหาผลประโยชน์ต่าง ๆ และการดูแลทางสภาพจิตใจ ให้มีเจ้าหน้าที่จากสาธารณสุข มาดูแลสุขภาพ มาตรวจดูอาการอย่างสม่ำเสมอ การจัดสถานที่อำนวยความสะดวกตามสถานที่สาธารณะต่าง ๆ เพื่อให้ผู้พิการง่ายต่อการดำรงชีวิต ซึ่งผลการวิจัยครั้งนี้มีลักษณะสอดคล้องกับความต้องการของมนุษย์ ซึ่ง Maslow (1943) ได้อธิบายถึงความต้องการของมนุษย์ 5 ชั้น คือ ความต้องการความปลอดภัยหรือความมั่นคง หลังจากที่เรามีปัจจัยสี่ครบแล้ว ชั้นต่อมาคนเราจะต้องการเรื่องความปลอดภัย เพื่อให้ชีวิตมีความมั่นคงมากขึ้น หรือบางคนก็มีความต้องการดูแลพ่อแม่หรือครอบครัว การสร้างความปลอดภัยและมั่นคงให้กับชีวิตจะทำให้เราดำรงชีวิตได้โดยไม่รู้สึกกังวลหรือเป็นห่วง ทั้งตัวเองและคนรอบข้าง

1.3 ด้านการศึกษา เป็นความคิดเห็นเกี่ยวกับความต้องการสวัสดิการสังคมของผู้พิการในตำบลลำใหม่ อำเภอเมือง จังหวัดยะลา ที่อยู่ในลำดับที่สาม (ระดับสูง) สามารถอภิปรายผลได้ว่า ให้มีคณะกรรมการดำเนินงานพัฒนาการจัดการศึกษาเพื่อคนพิการเป็นการหน่วยประสานงานกลาง และกำกับการบริหารโดยประสานกับกรมและจังหวัดระดมความร่วมมือจากสถานศึกษาและสถานพยาบาลมาร่วมกันดำเนินงานจัดให้ผู้พิการมีโอกาสได้รับการศึกษาที่ทัดเทียมกับเด็กปกติ และให้คนพิการหญิงและชายมีสิทธิเท่าเทียมกันในโอกาสทางการศึกษา จึงต้องจัดให้ผู้พิการทุกคนที่อยากเรียนต้องได้เรียนโดยขยายบริการทั้งในระบบและนอกระบบโรงเรียน เน้นการร่วมมือและจัดให้สอดคล้องกับประเภทและระดับของผู้พิการ โดยให้ทางคณะกรรมการจัดการศึกษาพัฒนาหลักสูตรการเรียนการสอนการวัดและประเมินผลให้สอดคล้องกับประเภทและระดับของผู้พิการ โดยให้เด็กเป็นหลักในกระบวนการเรียนรู้ด้วยตนเองจากการฝึกฝนปฏิบัติ ให้เด็กพิการทุกประเภทสามารถสื่อความหมายและปรับพฤติกรรมให้อยู่ในสังคมได้อย่างเป็นสุข ซึ่งผลการวิจัยครั้งนี้มีลักษณะสอดคล้องกับแนวคิดของ ระเบียบธรรม คำหอม (2549) ได้กล่าวถึง องค์ประกอบของงานสวัสดิการสังคมโดยทั่วไป ได้แก่ การศึกษา (Education) การให้บริการสวัสดิการ ด้านการศึกษาสำหรับผู้พิการ ได้แก่ การให้ความรู้ที่จำเป็นต่อการเป็นผู้พิการที่มีคุณภาพการฝึกอาชีพที่เหมาะสมการจัดกิจกรรมเผยแพร่ข่าวสาร

1.4 ด้านนันทนาการ เป็นความคิดเห็นเกี่ยวกับความต้องการสวัสดิการสังคมของผู้พิการ ในตำบลลำใหม่ อำเภอเมือง จังหวัดยะลา ที่อยู่ในลำดับที่สี่ (ระดับสูง) สามารถอภิปรายผลได้ว่า ทั้งนี้อาจ เนื่องจากบุตรหลานนั้นไม่มีเวลาดูแลได้เต็มที่ เนื่องจากต้องประกอบอาชีพนอกบ้าน ทำให้ผู้พิการต้องอยู่ บ้านเพียงลำพัง ส่งผลให้ผู้พิการมีความต้องการพักผ่อนและหาเพื่อนคุยด้วยการหากิจกรรมต่าง ๆ ทำเพื่อ คลายความเหงาในยามว่าง จัดสถานที่สวนสาธารณะ สนามกีฬาสำหรับออกกำลังกายและพักผ่อนที่เหมาะสม ปลอดภัยสำหรับผู้พิการ เป็นการทำให้ผู้พิการมีสุขภาพจิตที่ดีขึ้น รวมทั้งมีร่างกายที่แข็งแรงหรือจัดกิจกรรม ทัศนศึกษาและกิจกรรมในวันสำคัญทางศาสนา เช่น กิจกรรมทำบุญและบำเพ็ญประโยชน์และลดราคาค่า โดยสารยานพาหนะแก่ผู้พิการในช่วงเทศกาลต่าง ๆ เพื่อส่งเสริมให้ผู้พิการได้ท่องเที่ยวและพักผ่อน จึงส่งผล ให้ผู้พิการต้องการรวมกลุ่มเป็นชมรมเพื่อเพิ่มบทบาททางสังคมให้แก่ตนเอง รวมทั้งต้องการบุคลากรที่มี ความรู้ความสามารถโดยตรงมาทำหน้าที่ ด้านส่งเสริมนันทนาการให้เกิดขึ้นอย่างต่อเนื่องในการดูแลผู้พิการ ซึ่งผลการวิจัยครั้งนี้สอดคล้องกับแนวคิดของระพีพรรณ คำหอม (2549) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบของงาน สวัสดิการสังคมโดยทั่วไป ได้แก่ นันทนาการ (Recreation) การให้บริการสวัสดิการด้านนันทนาการสำหรับ ผู้พิการ ได้แก่ การจัดตั้งชมรมผู้พิการการจัดสิ่งอำนวยความสะดวกในที่สาธารณะโครงการสวนสาธารณะ และที่พักผ่อนหย่อนใจ

1.5 ด้านที่อยู่อาศัย เป็นความคิดเห็นเกี่ยวกับความต้องการสวัสดิการสังคมของผู้พิการ ในตำบลลำใหม่ อำเภอเมือง จังหวัดยะลา ที่อยู่ในลำดับที่สุดท้าย (ระดับสูง) สามารถอภิปรายผลได้ว่า ลักษณะของการอยู่อาศัยของผู้พิการนั้นอาศัยอยู่กับคู่สมรสและบุตรหลานเป็นส่วนใหญ่ ทำให้ผู้พิการ ต้องการได้รับการปรับปรุงสภาพแวดล้อมของที่อยู่อาศัยโดยให้ตำบลให้ความช่วยเหลือและสนับสนุนการ จัดโครงการแหล่งเงินกู้ดอกเบี้ยต่ำเพื่อที่อยู่อาศัยของผู้พิการและมีการจัดตั้งสถานสงเคราะห์คนพิการใน ระดับต่ำเพื่อให้ผู้พิการที่มีความสนใจเข้าไปอาศัยในสถานสงเคราะห์คนพิการโดยที่ให้รัฐจัดสวัสดิการ สถานสงเคราะห์คนพิการประเภทไม่เสียค่าใช้จ่าย ซึ่งผลการวิจัยครั้งนี้สอดคล้องกับ อนัญญา เจียนรัมย์ (2557) ได้ศึกษาเรื่องปัจจัยที่สัมพันธ์กับความต้องการสวัสดิการทางสังคมของผู้พิการในจังหวัดนนทบุรี พบว่า คนพิการมีความต้องการได้รับการพัฒนาคุณภาพชีวิตด้านที่อยู่อาศัยในระดับมาก ทั้งนี้อาจเป็น เพราะคนพิการส่วนใหญ่ไม่ได้ประกอบอาชีพ มีรายได้จากเบี้ยยังชีพและบุตรหลานให้เพียงเล็กน้อย ซึ่งทำ ให้คนพิการไม่เงินพอเพียงที่จะนำมาซ่อมแซมหรือปรับปรุงสภาพแวดล้อมที่อยู่อาศัยของตนให้มีความ มั่นคง

2. ปัญหาและอุปสรรคในการจัดการสวัสดิการทางสังคมของผู้พิการในตำบลลำใหม่ อำเภอเมือง จังหวัดยะลา

2.1 งบประมาณไม่เพียงพอ เนื่องจากผู้พิการในตำบลลำใหม่ มีประชากร 156 คน ถือว่าเป็น จำนวนที่มากพอสมควร ทำให้ผู้พิการไม่ได้รับสวัสดิการอย่างทั่วถึงทุกคน เช่น การสร้างบ้าน ให้กับผู้พิการที่ประสบปัญหา จึงเป็นปัญหาบ่อยครั้งเพราะผู้พิการที่ประสบปัญหาดังกล่าวมีจำนวนมาก แต่งบประมาณไม่เพียงพอเนื่องจากทางองค์การบริหารส่วนตำบลลำใหม่ได้รับงบประมาณสนับสนุน

ด้านผู้พิการไม่มากพอ

2.2 จำนวนเจ้าหน้าที่ที่ปฏิบัติงานในด้านการบริการสวัสดิการผู้พิการมีน้อย มีเพียงแค่หัวหน้า และผู้ช่วยหัวหน้า เนื่องจากองค์การบริหารส่วนตำบลลำใหม่ มีทั้งหมด 7 หมู่บ้าน จึงจำเป็นต้องใช้บุคลากรที่มากกว่านี้ แต่ตอนนี้ทางองค์การบริหารส่วนตำบลลำใหม่ ได้แก้ไขปัญหานี้โดยขอความร่วมมือจากสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลลำใหม่ ในมาช่วยทำงานด้านการจัดการสวัสดิการผู้พิการ

3. การเปรียบเทียบความต้องการสวัสดิการทางสังคมของผู้พิการจำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคล

ผลการอภิปรายผู้พิการที่มีเพศ อายุ ระดับการศึกษา อาชีพ ที่แตกต่างกันมีความต้องการในการรับสวัสดิการผู้พิการที่ไม่แตกต่างกัน เพราะประชากรผู้พิการทั้งหมดไม่มีอาชีพไม่มีรายได้ในการดำรงชีวิตประจำวันและบางคนอยู่ตัวคนเดียวตามลำพังไม่มีลูกหลานอยู่คอยให้ความช่วยเหลือจึงมีความต้องการที่จะรับสวัสดิการจากรัฐที่มอบให้ไม่ว่าจะเป็นเบี้ยยังชีพที่ได้รับทุก ๆ เดือนแล้วสวัสดิการด้านต่าง ๆ ด้านการแพทย์และสาธารณสุข ผู้พิการต้องการการจัดการสวัสดิการสำหรับการรักษาการดูแลโรคภัยไข้เจ็บต่าง ๆ การที่หน่วยงานเข้าไปดูแลสุขภาพของผู้พิการจะช่วยให้ผู้พิการที่ไม่สามารถไปหาหมอด้วยตนเองได้ หรือผู้พิการที่ติดเตียงสามารถได้รับการรักษาการดูแลได้อย่างมีประสิทธิภาพ ด้านการศึกษาการจัดกิจกรรมบรรยายธรรมการสอนอ่านกวีอาตมผู้พิการใช้เวลาว่างให้ เกิดประโยชน์และเติมเต็มคุณภาพชีวิตให้ดีขึ้น ด้านนันทนาการ การจัดกิจกรรมต่าง ๆ ที่องค์การบริหารส่วนตำบลลำใหม่จัดทำขึ้นทางให้ผู้พิการที่อยู่แต่ในบ้านได้ออกมาพบปะเพื่อนบ้านและมีการพูดคุยถามสารทุกข์สุขดิบซึ่งกันและกันจะทำให้ผู้พิการมีสังคมผู้พิการโดยที่ไม่ต้องอยู่ตัวลำพัง ด้านที่อยู่อาศัยการที่หน่วยงานเข้าไปช่วยเหลือหรือตรวจสอบความเสียหายของบ้านเรือนที่มีผู้พิการอาศัยอยู่และไม่สามารถซ่อมแซมด้วยตนเองและผู้พิการที่อยู่ตัวคนเดียวตามลำพังทางหน่วยงานก็ได้เข้าไปช่วยเหลือในการซ่อมแซมบ้านตามความจำเป็น ด้านความปลอดภัยและความมั่นคงของชีวิต เนื่องจากผู้พิการบางรายไม่มีลูกหลานที่คอยดูแลจึงจำเป็นต้องการความดูแลจากหน่วยงานต่าง ๆ ที่มีหน้าที่จัดการสวัสดิการผู้พิการทั้งนี้การจัดการสวัสดิการผู้พิการจะช่วยให้คุณภาพชีวิตของผู้พิการดีขึ้น

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะเชิงปฏิบัติการ

1.1 หน่วยงานภาครัฐควรมีการวางแผนจัดการบริการด้านสวัสดิการสังคมแก่ผู้พิการ โดยเน้นความต้องการของคนพิการเป็นหลัก เพื่อจัดสวัสดิการสังคมของคนพิการให้ครอบคลุมทุกด้าน เช่น ด้านการศึกษา ด้านความปลอดภัยในชีวิต ด้านการแพทย์และสาธารณสุข ด้านนันทนาการ และด้านที่อยู่อาศัย โดยเฉพาะการบริการทางสังคมทั่วไปของคนพิการ เช่น ความช่วยเหลือด้านส่งเคราะห์ครอบครัว ด้านการได้รับสิทธิประโยชน์ นอกจากนั้นต้องการให้มีอาสาสมัครบริการดูแลคนพิการ มีกิจกรรมเยี่ยมบ้านคนพิการ และมีกองทุนสวัสดิการชุมชนเพื่อช่วยเหลือคนพิการกรณีเจ็บป่วยและเสียชีวิต

1.2 หน่วยงานภาครัฐและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องควรจัดให้มีการจัดกิจกรรมวันคนพิการ ส่งเสริมสนับสนุนให้มีการรวมกลุ่มคนพิการหรือชมรมคนพิการ เพื่อช่วยเหลือกันเอง ตลอดจนการมีส่วนร่วมในกิจกรรมของสังคม เพื่อให้เกิดความสามารถในการพึ่งพาตนเอง ช่วยพัฒนาความสามารถ ช่วยให้คนพิการมีโอกาสไม่น้อยกว่าคนปกติ และเพื่อให้คนพิการได้เห็นคุณค่าของตนเองและเป็นที่ยอมรับของสังคม

2 ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

2.1 แนะนำให้ผู้ทำวิจัยควรเพิ่มปริมาณกลุ่มตัวอย่างเพื่อให้มีข้อมูลที่ตรงประเด็น ถูกต้อง และชัดเจนมากยิ่งขึ้น

2.2 เวลาไปสัมภาษณ์เชิงลึกหรือเวลาไปให้กรอกแบบสอบถาม แนะนำสำหรับผู้ที่ต้องการทำวิจัยให้คำนึงถึงสภาพจิตใจของผู้พิการ ที่ทำการตอบแบบสัมภาษณ์หรือแบบสอบถาม

เอกสารอ้างอิง

กรมส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ. (2564). รายงานข้อมูลสถานการณ์ด้านคนพิการในประเทศไทย ประจำเดือนมีนาคม 2564. สืบค้นเมื่อวันที่ 10 ธันวาคม 2565 จาก <https://dep.go.th/th/law-academic/knowledge-base/disabled-person-situation>.

ภัทรพร อ่อนไฉ. (2548). ยุทธศาสตร์การเคลื่อนไหวการสร้างพลังศักยภาพของสตรีพิการในประเทศไทย (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ). มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, กรุงเทพฯ.

ระพีพรรณ คำหอม และคณะ. (2549). การศึกษาทิศทางรูปแบบการจัดสวัสดิการสังคมของประเทศไทย. กรุงเทพฯ : กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์.

รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยพุทธศักราช. (2550). กรุงเทพฯ : สำนักงานศาลรัฐธรรมนูญ.

องค์การบริหารส่วนตำบลลำใหม่. (2566). บัญชีรายชื่อผู้มีสิทธิรับเงินเบี้ยยังชีพคนพิการขององค์การบริหารส่วนตำบลลำใหม่ ประจำปีงบประมาณ พ.ศ. 2566. ยะลา : องค์การบริหารส่วนตำบลลำใหม่.

อนัญญา เจียนรัมย์. (2557). ความต้องการได้รับการพัฒนาคุณภาพชีวิตของคนพิการในเขตองค์การบริหารส่วนตำบลสนามชัย อำเภอบางไทร จังหวัดพระนครศรีอยุธยา (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ). มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์ในพระบรมราชูปถัมภ์, กรุงเทพฯ :

เอื้องทิพย์ ไตรบำรุง. (2550). การศึกษาความต้องการสวัสดิการสังคมของคนพิการในเขตเทศบาลนครราชสีมา จังหวัดนครราชสีมา. นครราชสีมา : มหาวิทยาลัยราชภัฏนครราชสีมา.

Maslow, A. H. (1943). A theory of human motivation. *Psychological Review*, 50(4), 370–396.